

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.T.D.**, nar. ..., t.č. ZZC Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Jindřich Belling, advokát, se sídlem Husitská 70, 130 00
Praha 3,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění ze dne 4.1.2019 č.j. OAM-2/LE-LE05-LE26-PS-2019

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 21. 4. 2019.
2. Žalobce v žalobě namítal, že opustil Vietnam z politických důvodů a usídlil se legálně v ČR, kde má příbuzenské vazby. Po více letech legálního pobytu zanedbal žádost o prodloužení pobytu, což ho přivedlo do současného postavení. Kromě zanedbání administrativních povinností cizince se na území ČR po celou dobu nedopustil žádného deliktu, který by mohl být na překážku jeho dalšímu pobytu. Žalobce uvedl, že může bez rizika dočkat ukončení azylového řízení v bydlišti své manželky T.M.L.L., žijící rovněž na adrese ... Žalobce v žalobě navrhl výslech svůj a své manželky. K žalobě žalobce připojil potvrzení o ubytování na označené adrese ze dne 7. 1. 2019 vydaný vlastníkem A.V. na dobu do 31. 12. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce žije v ČR již od února 2009, žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal až po zadržení pro neoprávněný pobyt v ČR, a poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, avšak žalobce nevystoval, proto byl opětovně zadržen a za účelem realizace vyhoštění umístěn do ZZC. z toho je zřejmé, že o udělení mezinárodní ochrany mohl žalobce požádat dříve, nikoli až po zadržení za účelem vyhoštění. Žalobce v ČR pobýval dlouhodobě neoprávněně, uváděl policii nepravdivou totožnost a nerespektoval správní vyhoštění. O žádném nebezpečí pronásledování v zemi původu nehovořil ani v průběhu řízení o zajištění, proto v současné době uváděné skutečnosti působí účelově, stejně jako žádost o udělení azylu (legalizace pobytu, vyhýbání se správnímu vyhoštění). Závadné jednání žalobce v minulosti nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí žalovaného v jeho azylové proceduře. Podle rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2017 čj. 4 Azs 105/2017-24 „odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění důkladně odůvodnil a zabýval se se, byť v omezeném rozsahu, i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v tomto postupu NSS pochybení. Pokud je určitá okolnost vyhodnocena jako důvod pro zajištění, takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštních opatření. Žalovaný tedy nepřičítal stěžovateli jednotlivé okolnosti dvakrát.“ podle žalovaného žalobce vědomě nerespektuje platný právní řád ČR, neplní své povinnosti, vč. uloženého správního vyhoštění, přičemž úmysl požádat o azyl projevil až po zadržení pouze proto, aby se vyhnul realizaci vyhoštění. Provádění výsledku manželky žalobce žalovaný označil za neekonomické a nadbytečné.
4. Součástí správního spisu vedeného ohledně žalobce žalovaným je rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 25.12.2018 vydané Krajským ředitelstvím Policie hlavního města Prahy pod č.j. KRPA 481969-19/ČJ-2018-000022, které bylo vydáno podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy zajištění za účelem správního vyhoštění. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že předchozí den byl žalobce kontrolován jako řidič motorového vozidla silniční hlídkou, již uvedl, že nemá žádné doklady. Uvedl, že se jmenuje H.T.N., nar. ... Lustrací byla hlídce zaslána fotografie cizince, jejíž zkoumáním bylo zjištěno, že se nejedná o žalobce. Poté žalobce sdělil pravou totožnost. Lustrací pak bylo zjištěno, že je od 26.9.2017 do 8.6.2019 veden jako nežádoucí osoba. Dne 25.12.2018 byl sepsán na cizineckém oddělení s žalobcem protokol o podání vysvětlení. Zde uváděl, že ví o tom, že bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, ale že proti tomu podal odvolání a není si vědom toho, že mu jeho odvolání bylo zamítnuto, to řešil jeho právní zástupce. Neví, zda byla podána žaloba či kasační stížnost, to vše řešil právník. S advokátem nebyl v osobním kontaktu, pouze s nějakou Vietnamkou v jeho kanceláři. Naposledy byl v advokátní kanceláři asi v dubnu 2017 a přes telefon s ní mluvil asi před pěti měsíci. Při posledním kontaktu mu bylo řečeno, že má vyčkat. Není si vědom toho, že by byl veden jako nežádoucí osoba, ani že zde pobývá neoprávněně, a stále čeká na odpověď z advokátní kanceláře. Neměl v plánu vycestovat z ČR. Bydlí na adrese ... a to šest měsíců, k pobytu se nešel přihlásit, nájemní smlouva je sepsaná na manželku, poštovní schránku tam nemá. Není zde na této adrese přihlášený. Má přítelkyni L.T.M.L., která je těhotná. Jsou spolu rok a čtyři měsíce. Na pobyt si vydělává prací. Nevlastní v ČR žádný majetek. V ČR pracuje jako pomocník v restauraci, odmítl uvést kde, jelikož nemá pracovní smlouvu. Ve Vietnamu má rodiče a sestru, v ČR nemá sjednané ani zdravotní pojištění, má zde pouze tetu. Skončení jeho pobytu bude problémem pro jeho těhotnou přítelkyni. Nemá zde žádné závazky, pohledávky ani vazby. Jeho překážka ve vycestování je pouze jeho těhotná přítelkyně. Ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí. Je zde uvedena ještě jedna adresa ..., ovšem není uvedeno, v jaké souvislosti.
5. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců dále dospěl k závěru, že žalobce měl dostatek času k tomu, aby vycestoval z ČR a měl se zajímat o své řízení. Do protokolu sám tvrdil, že vycestovat nechce. Z toho důvodu správní orgán vysvětlení, že neví, že již je vyhoštěn, bral jako zcela účelové tvrzení, a to protože záměrně hlídce policie uváděl nepravdivé údaje ke své osobě, čímž chtěl využít identity jiné osoby, která má v ČR povolený pobyt a nadále zde setrvávat.
6. Součástí správního spisu je i rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 122 ze dne 22. dubna 2017, č.j. KRPA-138529-25/ČJ-2017-000022 vydané podle §119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců, kdy byla uložena doba, po kterou nelze cizinci umožnit cizinci vstup na území EU po dobu 18 měsíců. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě skutečnosti, že dne 14.4.2017 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, kdy byl zadržen cizinec, který odmítl předložit doklad totožnosti a pokusil se o útěk. Při prohlídce bylo u něho nalezeno povolení k pobytu vydané ne jméno T.T., které jej ztotožnilo. Jelikož vzniklo podezření na neoprávněný pobyt, byl žalobce zajištěn a kontrolou a lustrací bylo pak v příslušných evidencích zjištěno, že žalobce zde měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to platné do 11.3.2016. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vypovídal v rámci tohoto řízení, tedy dne 14.4.2017, kde uváděl, že do ČR přicestoval již v únoru 2009, a to za účelem podnikání. Měl povolení za účelem podnikání, které mu někdo zajistil přes Ambasadu ve Vietnamu. Pak si vízum prodlužoval asi dvakrát nebo třikrát, po dvou letech. Pobýval nepřetržitě v ČR. Svůj neoprávněný pobyt neřešil, protože se necítil zdravotně v pořádku. Přestěhoval se do Prahy, kde chce pracovat, má práci na tržnici. V ČR v té době neměl žádné závazky či pohledávky nebo rodinné vazby. Uváděl, že by se asi mohl do Vietnamu vrátit za otcem nebo matkou.

7. Dne 25.12.2019 byl žalobce poučen o možnosti požádat o udělení azylu podle § 3a a § 3b zákona o azylu a žádost o udělení azylu podal 2.1.2019. V žádosti uvedl, že vstoupil na území ČR v březnu 2009 a pobýval zde na základě povolení k pobytu. O jeho prodloužení však nepožádal v roce 2016, když neměl dost prostředků na úhradu správních poplatků. Nyní je vedeno řízení o jeho vyhoštění. Před příjezdem do ČR patřil ve Vietnamu ke skupině, která otevřeně kritizovala tamní korupční prostředí, zejména při přijímání na vysoké školy. Byl v tomto důsledku předvolán tajnou politickou policií a byl důrazně varován před tím, jaké následky hlásání jeho názorů může mít. Stal se rovněž objektem pozornosti lichvářské skupiny, která jednala ve shodě s některými státními úředníky. K běžnému módu operandy těchto skupin náleží násilí včetně vražd. Z toho důvodu se rozhodl opustit Vietnam a usídlit se v ČR, kde bydlí i příslušníci jeho širší rodiny. Nyní, když mu hrozí deportace, má důvodnou obavu, že se mohou naplnit hrozby představující porušení jeho lidských práv, event. psychický nátlak či porušení jeho tělesné integrity.
8. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet, až žalobce mohl žádat dříve. Žalobce totiž pobývá v ČR již nepřetržitě od února 2009. Žádost podal až po zadržení při neoprávněném pobytu v ČR, po uložení správního vyhoštění, kdy nevycestoval, byl opětovně zadržen kvůli neoprávněnému pobytu a za účelem realizace vyhoštění umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak teprve po deseti letech nepřetržitého pobytu v ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a dostavit se na orgán policie či do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a požádat o mezinárodní ochranu. Jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je také zřejmé, že již v minulosti právní řád ČR vědomě narušoval, dlouhodobě pobýval v ČR neoprávněně, snažil se při pobytové kontrole oklamat policejní orgán. Ke své osobě uvedl zcela jinou totožnost a nerespektoval uložené správní vyhoštění. V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců prohlásil, že jedinou překážkou bránící mu v návratu do vlasti je to, že se v ČR nachází jeho těhotná přítelkyně. Ve Vietnamu mu však nehrozí žádné nebezpečí. V žádosti uvádí, že byl ve Vietnamu předvolán k výsledku tajnou policií kvůli jeho prokorupčním aktivitám, že je objektem pozornosti lichvářské skupiny a že by mohl být ve vlasti ohrožen na životě. Tyto skutečnosti, pokud by byly pravdivé, žalobci musely být známy již před zajištěním a příjezdem do ČR, když se mělo jednat o důvody jeho odjezdu, přesto žádost po deseti letech pobytu v ČR podal až po zajištění za účelem vyhoštění. Z jednání žalobce je tak patrné, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podána pouze s cílem legalizovat pobyt a vyhnout se vyhoštění.
9. K možnosti udělení zvláštních opatření žalovaný konstatoval, že bylo prokázáno, že žalobce pobýval dlouhodobě v ČR bez pobytového oprávnění a v rozporu s vyhoštěním. Z toho důvodu byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění. V rámci řízení o zajištění a vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců výslovně uváděl, že mu ve vlasti nic nehrozí, žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nepociťoval. Po zajištění však jeho zástupce žádal o mezinárodní ochranu s odůvodněním, že žalobce měl ve vlasti potíže s tajnou politickou policií a s lichvářskou skupinou a mohl by být při návratu ohrožen na životě. Z vyjádření žalobce však nevyplývají skutečnosti, které vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, mu nebyly známy již před zajištěním, pak je evidentní, že mu musely být známy, z čehož lze usuzovat, že žádnou obavu ve skutečnosti z pronásledování ani z vážné újmy nepociťuje a žádost podal pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Z postupu žalobce je zřejmé, že aby se vyhnul vyhoštění a mohl v ČR setrvat, byť nelegálně, využije jakékoliv možnosti včetně uvádění odlišné totožnosti při pobytové kontrole s cílem oklamat policejní orgány či podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k tomu, že cílem žalobce není ve skutečnosti získat ochranu před pronásledováním, jehož se ani neobává, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění, byl by propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Bylo také prokázáno, že se žalobce vyhýbal povinností spojeným s pobytem v ČR, pobýval zde bez oprávnění k pobytu v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění a neoprávněně zde podle svých slov vykonával také výdělečnou činnost. Tedy nejen dosud neplnil zákonné povinnosti, ale vědomě dlouhodobě porušoval veškeré povinnosti a omezení uložené rozhodnutím správních orgánů včetně vyhoštění. Nelze tedy předpokládat, že by žalobce nadále své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1AAs Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

349/2016, podle něhož účelem zvláštních opatření není zajistit pouze žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní žádost o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě podle žalovaného svědčí nejenom žalobcovo vědomé dlouhodobé nerespektování právního řádu a uložených povinností, ale také zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat až po zajištění, kdy se vyhoštění stalo reálným.

10. Soud při jednání doplnil dokazování o výsledch svědkyně T.M.L.L., která zejména potvrdila, že není manželkou, nýbrž přítelkyní žalobce, jelikož uzavřeli pouze neformální sňatek podle buddhistických tradicí v pražské restauraci, a to zejména proto, že žalobce neměl v pořádku doklady. Svědkyně v podstatě potvrdila, že hlavním cílem žalobce je nadále pobývat v ČR bez ohledu na uložené správní vyhoštění.
11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
14. Soud nehodlá popírat, že zajištění žalobce představovalo zásah do jeho práva na osobní svobodu i do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žádné z těchto práv však není absolutní a lze do nich za splnění zákonných podmínek zasahovat. Zejména ve vztahu k zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je třeba zdůraznit, že nelze směřovat jednotlivá správní rozhodnutí – o zajištění za účelem realizace vyhoštění a o zajištění dle zákona o azylu (§ 46a odst. 1 písm. e)), jakož i o uložení samotného správního vyhoštění.
15. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření, a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Shledal, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR i bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, dokonce tajil policejní hlídce svou totožnost, event. se pokoušel o útěk před policií, v ČR také nelegálně pracoval. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR a Evropské unie tedy žalobce zcela ignoroval. Z důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po dlouhém pobytu v ČR a až po zajištění za účelem vyhoštění žalovaný podle názoru soudu správně usoudil, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění.
16. Soud shledal, že zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jeho přítelkyně není natolik intenzivní, aby bylo nutné přistoupit k ukončení zajištění žalobce. Nebylo prokázáno, že by na sebe byli vzájemně zcela odkázáni osobní péčí.
17. Žalovaný správní orgán posoudil individuálně poměry žalobce a jeho pobytovou historii na území ČR jako celek, přičemž neshledal mírnější donucovací opatření účinnými. Jeho závěry měly oporu ve správním spisu. V případě žalobce nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Skutečnost, že nebylo přistoupeno k posuzování účinnosti jednotlivých typů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu a namísto toho bylo posuzováno jejich možné uložení v obecné rovině v kontextu dosavadního chování a jednání žalobce, není v rozporu se zákonem, neboť podmínkou uložení zvláštního opatření je, že bude dostatečnou alternativou k zajištění, což v případě žalobce nebylo naplněno. Stejně tak je třeba odmítnout mínění žalobce, že na posouzení účinnosti zvláštních opatření nemohly mít vliv pobyt žalobce na území ČR bez pobytového oprávnění a účelové podání žádosti, neboť v těchto případech se jedná právě o dřívější jednání žalobce. Pouze na základě žalobcova dřívějšího jednání může žalovaný činit závěry o jeho pravděpodobném chování do budoucna.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

18. Žalobce v rámci řízení o zajištění a také v žalobě výslovně uvedl důvody, které označil za důvody azylově relevantní (politické a rodinné), tyto budou předmětem věcného posouzení v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoli v rámci řízení o zajištění. Žalobce ani netvrdil, že by mu nebylo umožněno se vyjádřit v rámci správního řízení, ani že jsou zde další skutečnosti, které by měly být zjištěny prostřednictvím jeho výpovědi, proto soud pro nadbytečnost neprovedl důkaz výsledkem žalobce.
19. Správný je podle soudu závěr žalovaného, že se žalobce po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění svému vycestování snaží zabránit právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené skutečnosti pak vedou k důvodnému podezření, že v případě propuštění ze zajištění cizinec nadále nebude respektovat uložené správní vyhoštění, když tak nečiní již skoro 2 roky. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
20. Žalovaný správní orgán posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců.
21. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i Nejvyšším správním soudem, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
22. Lze uzavřít, že v nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, během níž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, neboť porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná.
23. Napadené rozhodnutí obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobce uloženo, i řádné odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobce, přičemž obsahuje i popis předpokládaných úkonů potřebných k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu a k realizaci vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí spočetl předpokládanou potřebnou dobu k vyřízení opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tato odpovídá běžným termínům vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu stanoveným v zákoně o azylu, a s ohledem na to nelze považovat dobu zajištění stanovenou v tomto případě za nepřiměřeně dlouhou.
24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 11. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.